

Co stálo za pověšením jedenácti Židů v Praze? 1.

Autor: Francis Parker Yockey

Publikováno v prosinci 1952

V pátek 27. listopadu svět náhle zasáhla událost, která ač navenek se může jevit nevýznamně, bude mít ohromnou odezvu v budoucím vývoji. Tato odezva je významná proto, že způsobí politické přesměrování evropských elit.

Touto událostí byl rozsudek v procesu s protistátním spikleneckým centrem Židů [\[1\]](#) v Praze a jejich odsouzení k trestu smrti. Během let 1945 – 1946 fungovala koalice Židé-Washington-Moskva celkem bez problémů a v přátelském duchu. Když byl, jako výsledek ozbrojené židovské agrese, ustaven „Stát“ Izrael, celý svět, kterému dominovala Moskva a Washington, pěl ódy a blahopřál. Washington uznal nový „Stát“ *de facto* během několika hodin od vyhlášení jeho existence, Moskva pak Washington trumfovala ve své prožidovskosti uznáním *de iure*. Washington a Moskva spolu soupeřili, kdo více uspokojí operetní stát Izrael a pomůže mu všemi dostupnými prostředky – morálními i materiálními. Ruští diplomaté vyhlášovali, že v Haifě má Rusko konečně přístav, který nezamrzá.

A teď, po několika málo letech, odvolává Izrael své „velvyslance“ z vazalských států Ruska a zintenzivňuje svoji protiruskou politiku ze své americké citadely. Prchliví Židé v Izraeli a Americe vykřikují, že Stalin následuje Hitlera v jeho šlépějích. Všechn americký tisk vše vztekem nad antisemitismem v Rusku. **Antisemitismus, jak varují noviny New York Times, je jednou z věcí, kterou nebude Amerika ve světě tolerovat.**

Proč to celé pozdvižení?

Vše začalo počátkem roku 1947, kdy se Rusko odmítlo vzdát části své suverenity ve prospěch takzvaných „spojených národů,“ za účelem „kontroly“ jaderného zbrojení. Židovští státníci,

byvše materialističtí ve své metafyzice, neochvějně věřili v „absolutní“ vojenskou moc jaderných zbraní a považovali tedy za nevyhnutelné pro úspěch své politiky, aby měli nad těmito zbraněmi úplnou kontrolu. Tuto kontrolu v Americe již měli, prostřednictvím Komise pro atomovou energii (AEC – [The United States Atomic Energy Commission](#)), speciálně vytvořené a zřízené tak, aby nespádala pod vliv Kongresu a byla odpovědná pouze prezidentovi, který je, podle praktických pravidel americké vnitřní politiky pověřeným zástupcem *kultury-státu-národa-lidu-rasy* Židů. Prostřednictvím „spojených národů“ usilovali o [stejný stupeň kontroly](#) jaderných zbraní i v Rusku.

To se odehrálo koncem roku 1946, kdy vlna zbožnění atomu dosahovala vrcholu a myšlenky téměř všech duchem chudých státníků, kteří dnes ovlivňují světové politické dění bylo neuvěřitelně ovlivněné vírou v obyčejnou bombu. Podobná mánie vládla po krátkou dobu po vynálezu dynamitu, nebo strojní pušky. Ruský režim věřil v atom se stejnou náboženskou vírou, jako Amerika, tudíž považoval vzdání se své „jaderné“ suverenity za ekvivalent vzdání se suverenity úplné. Z toho důvodu bylo židovsko-americké ultimátum odmítnuto a začátkem roku 1947 začaly přípravy na Třetí světovou válku.

Ruské odmítnutí zhatilo plány židovské elity, která se zaměřovala na postupné oddevzdání ruské a americké suverenity ve prospěch „spojených národů,“ prostředníka židovské kultury-státu-národa-lidu-rasy. Težko pak mohlo být od politicky bezvědomé Ameriky očekáváno, že ačkoli na lopatkách, se vzdá své suverenity, když jediná další světová mocnost se této suverenity bezpodmínečně odmítla vzdát.

Tato politická taktika byla tudíž opuštěna a dalším krokem židovských elit bylo donucení Stalinova režimu „studenoválečnickým“ obklíčením a tlakem k uznání faktu, že odpor je marný. Stejná taktika byla použita i vůči režimu Adolfa Hitlera v letech 1933 – 1936, kdy došlo k rozhodnutí o výsledku války při nejbližší vhodné příležitosti.

Z důvodu svého odmítnutí tohoto jaderného ultimáta Rusko shledalo, že je jeho politika odmítána všude – v Rakousku, Německu, Koreji, Finsku. Ti stejní američtí novináři, kteří byli tak obratní při zdůvodňování potřeby Ruska o zajištění „bezpečnosti,“ když obsazovalo jednu zemi za druhou se náhle proti němu obrátili s obviněními, že je „agresor“. Věrní ruští přísluhovači na Západě – Truman, Acheson, Churchill, Attlee, Gaulle a další – se náhle téměř všichni stali protiruští. Samozřejmě, že proti Rusku, tomu mírumilovnému, demokratickému státu dřívější, nepoužívali stejný slovník jako proti Německu. A stejně samozřejmě, ve svém slovníku neměli výrazy jako „bezpodmínečná kapitulace“ když došlo k vojenskému testu v Koreji. Ačkoli horlivě usilovali o pomoc Ruska v boji proti Německu, teď nehledali pomoc u Německa vůči Rusku. To by mohlo zajít ve svém důsledku příliš daleko a je to jednou z politických slabostí Židů, že jsou obětmi *idées fixes*. Mezi hlavní utkvělou představou Židů patří jejich iracionální nenávisť k Německu, která, v současném stádiu kulturního vývoje znamená: iracionální nenávisť k Evropě.

Po mnoho let americký tisk otevřeně i skrytě kritizoval „antisemitismus“ v Rusku. Tohle temné bručení začalo po ruském odmítnutí židovsko-amerického ultimáta v roce 1946, týkajícího se jaderného zbrojení. Tehdy začal Stalinův režim svoji vnitřní politiku sesazování mnoha Židů z nejvyšších státních funkcí a poté pokračoval na středních a nižších pozicích. Stalinův režim

zkoušel vůči židovské elitě flexibilně vše: nabídl pomoco Izraeli; poté tuto nabídku stáhl a zastavil emigraci do Izraele; zkoušel veškeré politické možnosti, avšak židovsko-americká obkličovací politika přetrvávala. Nadbílání Arabům na náladě židovsko-amerických elit nezměnilo nic, ani nepovzbudilo Araby. Tisková kampaň proti Rusku v Americe i jejich vazalských státech pokračovala dále. "Rusko je antisemitské" bouřil americký tisk, a to, jak političtí zasvěcenci vědí, je nejhorší nadávkou v americkém politickém slovníku. Jak kdysi odvětil Eisenhower Trumanovi, který ho osočil z antisemitismu: "Jak hluboko můžete klesnout?"

První část článku Francise Parkera Yockeye: [What Is Behind The Hanging Of The Eleven Jews In Prague?](#) (1952) byla převzata ze stránek RADNAT (Radical Nationalism in Australia).

Poznámka:

[1] Rudolf Slánský (1901), generální tajemník KSČ (trest smrti)
Vladimír Clementis (1902), ministr zahraničních věcí (trest smrti)
Otto Fischl (1902), náměstek ministra financí (trest smrti)
Josef Frank (1909), zástupce generálního tajemníka KSČ (trest smrti)
Ludvík Frejka (1904), přednosta národohospodářského odboru Kanceláře prezidenta republiky (trest smrti)
Bedřich Geminder (1901), vedoucí mezinárodního oddělení ÚV KSČ (trest smrti)
Vavro Hajdů (1913), náměstek ministra zahraničních věcí (doživotí)
Evžen Löbl (1907), náměstek ministra zahraničního obchodu (doživotí)
Artur London (1915), náměstek ministra zahraničních věcí (doživotí)
Rudolf Margolius (1913), náměstek ministra zahraničního obchodu (trest smrti)
Bedřich Reicin (1911), náměstek ministra národní obrany (trest smrti)
André Simone (1895), redaktor Rudého práva (trest smrti)
Otto Šling (1912), vedoucí tajemník krajského výboru KSČ v Brně (trest smrti)
Karel Šváb (1904), náměstek ministra národní bezpečnosti (trest smrti)

Co stálo za pověšením jedenácti Židů v Praze? 2

Autor: Francis Parker Yockey

Politické procesy v Čechách (Yockey používá výraz *Bohemia*, namísto Czechoslovakia – pozn. překladatele) nejsou ani začátkem, ani koncem, jsou totiž zcela nepochybně bodem obratu. Do budoucna tedy musí všichni nezbytně přeorientovat svoji politiku se zřetelem k nepopíratelnému přetváření světové situace. Pštosí politika je sebevraždou. Řeči o „boji proti bolševismu“ jsou již včerejší, stejně tak je nesmyslné mluvit od „obraně Evropy“ v období, **kdy je každá píď evropské půdy ovládána jejími smrtelnými nepřáteli**, kteří usilují o její politicko-kulturně-historické vyhlazení za každou cenu.

Stejný barbarský despotismus, nazývaný Ruská říše, vedený tlustým rolníkem Stalinem-Džugašvilim, který vládne svojí lstivostí nad chanátem větším, než který kolem sebe soustředil mocný Čingischán je dnes jedinou překážkou úplnému ovládnutí světa prostřednictvím takzvaných „spojených národů“. Tato obrovská Ruská říše byla vytvořena díky židovsko-americké nenávisti k Evropě a Německu. Během druhé světové války, aby zabránilo Stalinovi a jeho panslavistické, nacionalisticko-náboženské svitě uzavřít mírovou dohodu s Evropou-Německem, poskytlo Rusku židovsko-americké vedení vojenské vybavení v nevídaném množství a politické sliby, dary a výhody neslýchaných rozměrů. S 14 795 letadly, 375 883 nákladními automobily a 7056 tanky poskytnutými Amerikou okupovalo Rusko celou východní Evropu jen pro sebe a mohlo postoupit až k Magdeburku, Výmaru a Vídni. Americký ministr zahraničních věcí Marshall jednal vědomě a otevřeně jako ruský agent v podkopávání Čankajškova režimu v Číně a ve skrytém postoupení čtvrtiny celosvětové populace do ruského vazalství. Bylo to až později, kdy se toto Marshallovo jednání začalo jevit jako hanebné; v té době byl považován za vynikajícího diplomata, jako Churchill a Roosevelt v Teheránu a za tyto služby Rusku byl i vyznamenán.

Postupně se však obraz měnil, začalo se více mluvit o „antisemitismu“ v Rusku a americké veřejné mínění, ve svém okamžitém a bezpodmínečném podřízení se americkému tisku, se změnilo z protiněmeckého a proruského na protiněmecké a protiruské.

Doba poznamenaná procesy v Praze není jednoznačná; ruské noviny neustále vysvětlovaly, že Židé odsouzení k trestu smrti pro jejich zaprodání českých zájmů (v originále „*the interests of Bohemia*“, pozn. DP) zájmům Židovstva, byli „nepřátelé židovského lidu“. Americký židovský výbor (AJC – [American Jewish Committee](#)) zaujímal stejný postoj, a tak se u lidí různě po celém světě, v místech jako Amerika nebo její anglická apanáž, nevyvinula myšlenka, že by bylo možné u Žida zastávajícího veřejnou funkci v hostitelské zemi, aby se choval jako Žid a ne jako loajální příslušník hostitelské země. Americký židovský výbor pak nepodává žádné vysvětlení, ani v nejmenším, o možných důvodech Ruska, proč obviňuje věrné podřízené z obětování zájmů Ruska zájmům Izraele. Evidentně se tak snaží ponechat svět v přesvědčení, že Stalinův mazaný rolnický režim se pouští do zcela bezdůvodného dobrodružství na stejném poli, které zničilo politickou moc nacionálně socialistické Evropy; moc židovské *kultury-státu-národalidu-rasy*.

Otázka „viny“ a „neviny“ v těchto, a jiných politických procesech, jakým byla například do očí bijící hrůza v Norimberku, je z historického hlediska bezvýznamná. Židovské oběti v Praze, jako Rosenbergovi v Americe, úplně nepochopily, v jak pokročilém stadiu vývoje je „studená válka“. Včerejší móda, být proruský slovem i činem, se změnila. Rosenbergovi nebyli *au courant*. Židovští funkcionáři v Praze také žili v minulosti a cítili se mnohem více bezpečněji, než ve skutečnosti byli. V roce 1952 se chovali, jako kdyby se psal rok 1945.

Každý, kdo chápe prostý význam slova „politika“ ví, že tyto procesy nebyly spontánním vypuknutím „rasových předsudků“ ze strany ostražitého Stalina a jeho po moci bažící svity. Tito lidé chtějí moc a nebudou útočit na frontě, kde v případě vítězství na ně nečeká žádný zisk. Stalin byl po dobu 35 let prožidovský jak v jeho vnitřní, tak i zahraniční politice, a pokud se tedy teď změnil, tak to bylo z předem dobře promyšlených důvodů státního zájmu.

Ten stejný židovský tisk, který tvrdí, že Stalin je „antisemitský“ zároveň říká, že jeho židovské oběti jsou „nepřátelé Židů“. Pokud tedy tomuto o jeho obětech věří, procesy pak prokazují, že Stalin je prožidovský a ne naopak. Nicméně, není nic jednoduššího, než přistihnout během této doby židovské vůdce při protimluvech, kdy si zoufale začínají uvědomovat, že jejich jaderné ultimátum, jejich fronta „spojených národů“ proti Rusku, jejich „studená“ a korejská válka byly jen obrovskými přehmaty.

Doposud jejich záměr s vnitřní politikou Ruska spočíval ve výměně Stalinova režimu, který Židé považují za zrádce základních myšlenek bolševismu, za druhého Trockého. Tak jako stále doufali ve vnitřní revoluci v Německu, stejně tak doufali i v revoluci proti Stalinovi, revoluci za návrat k trockismu a fundamentálním základům mezinárodního bolševismu. Revoluci, která by vymazala religiózní, panslavistický ruský nacionalistický imperialismus, revoluci, která by zahrnovala „spojené národy“ a přiblížila židovský zlatý věk, opětovné setkání Barucha a Kaganoviče, Lippmana a Ehrenburga, Buttenwiesera a Eisnera, Any Paukerové a Any Rosenbergové. Ale teď, celá tato naděje zmizela. Není zde již možnost dosažení tohoto

židovského zlatého věku nenásilnými prostředky, prostřednictvím donucení Ruska „studenou válkou“ a „spojenými národy“.

Je možné zaznamenat vývoj, který se po jasném zlomu, vyznačeném pražskými procesy, vyjevil nevyhnutelným.

Druhá část článku Francise Parkera Yockeye: [What Is Behind The Hanging Of The Eleven Jews In Prague?](#) (1952) byla převzata ze stránek RADNAT (Radical Nationalism in Australia)

Co stálo za pověšením jedenácti Židů v Praze? 3

Francis Parker Yockey

Autor: Francis Parker Yockey

Především si ti z nás, kdo věří v Osvobození Evropy a Impérium Europa, musejí uvědomit: toto je začátkem konce americké hegemonie v Evropě. Chatrné konstrukce Morgenthauova, Marshallova, Schumannova a Štrasburského plánu, amerických vlajek vlajících nad hlavními městy evropských zemí, NATO, systematického ponižování Německa, ďábelského plánu vytvořit německou armádu k válce proti Rusku ve službách žido-amerického okupanta, armády bez generálního štábu řízené demokraty a vyzbrojené zbraněmi z časů prusko-francouzské války, celých těch dlouhých demokratických prázdnin Churchillů, Gaullů, Spaaksů, Gasperisů, Adenauerů a Schumannů. Evropě pražské procesy poslouží jako historické spláchnutí dějinné fekálie Churchillů a jejich liberálně-komunistické špíny.

S americkou nadvládou je amen, Evropa si totiž se zpožděním začíná uvědomovat – Imperium, Londýnská proklamace a Frontfighter to hlásají dlouhá léta – že mocí volající Evropu k boji s „bolševismem“ není nikdo jiný než židovský *stát-národ-lid-rasa*: tedy entita, která sama politický bolševismus historicky stvořila a vedla.

Není pochyb o tom, že události dostatečně silné k tomu, aby přesvědčily Stalina přehodnotit celou jeho světovou politiku a zaujmout otevřeně protižidovské pozice, zapůsobí totožným způsobem i na evropské elity. K zachování americké hegemonie musí totiž evropské elity zůstat pasivní – aktivní kooperace evropských elit s primitivním lidským materiálem kalibru McCloye, Trumana, Achesona či Eisenhowera se totiž samozřejmě jeví zcela nemožnou – a pražské procesy s drtivým rachotem vybudily tuto elitu k aktivnímu odporu proti plánům na usmrcení evropské bytosti, spřádané ve Washingtonu židovsko-americkým vedením.

Američané nemohou nechat odestát pražské procesy o nic víc než Rusko – není cesty zpět. Jsou vyhlášením války americko-židovskému vedení, ať už bude ruský tisk balit svá vysvětlení

do sametových slov odsuzujících „antisemitismus“ nebo ne. V politice v první řadě záleží na činech, nikoliv slovech. Skutečností zůstává, že ruské vedení zabíjí Židy za zradu na Rusku, za službu židovské entitě. Nic nedokáže tuto skutečnost zastřít či zvrátit. Evropská elita tuto skutečnost volky nevolky zaznamená a podnikne patřičné kroky. Rusko otevřeně před celým světem označilo svého hlavního nepřítele, čímž odstranilo jakékoliv případné pochybnosti o tom, kdo skutečně profituje z americké hegemonie v Evropě.

Během oněch temných dní roku 1945 řada Evropanů Američany vítala coby menší ze dvou zel. V průběhu uplynulých sedmi let se však srovnání ničivosti ruského barbarismu a americko-židovského bolševismu projevilo v plné nahotě, odhalené a popsané v druhé části Imperia: vzhledem k nesmírné kulturní odlišnosti Ruska a Západu by ruská okupace byla pro Evropu daleko méně nebezpečná. Tato propast by znemožnila vznik systému vazalských států, jelikož v Evropě nenajdeme žádné fanaticky věřící panslavisty – a ruské barbarské vedení nikomu jinému nevěří. Výplod nestoudné americké propagandy, že by Rusko mohlo vybit 250 milionů Evropanů, není třeba vůbec brát vážně. Jde o políček evropským duchovním prostředkům i mužnosti, a navíc tu máme spíš co do činění s historickou noční můrou, vzešlou nepochybně z pera nějakého amerického spisovatele vědecko-fantastických příběhů.

Pro politické – a stále víc také totálně kulturní – účely Americe zcela vládne *kultura-stát-národ-rasa* Židů. Na evropském kontinentu pak Amerika pod svůj prapor sbírá síly *kulturní retardace* a reakce, lenivosti a rozkladu, podřadnosti a špatných instinktů. Z duchovní jímky Evropy si může Amerika vyzvednout k vykonání vlastní špinavé práce – znesváření, zhanobení a zničení Evropy v sebevražedné válce – nekonečnou záplavu churchillů.

Od nynějška se bude do běhu událostí stále intenzivněji zapojovat evropská elita a nutit tak žido-americké vedení krok za krokem přepustit vládu nad osudem Evropy Evropě, jejím nejlepším elementům, organické vůdcovské kastě. Pokud žido-američtí předáci odmítnou, mohou jim Evropané pohrozit ruským strašákem a tímto využitím Ruska proti žido-americkému vedení dosáhnout Osvobození Evropy – snad ještě před vypuknutím Třetí světové války.

* * * * *

Dalším nevyhnutelným následkem zlomového bodu pražských procesů je zostření americké diplomatické ofenzivy proti Rusku – „studená válka.“ Dojde k zesílení tiskové kampaně v Americe i Evropě a Rusko bude malováno stále temnějšími odstíny; americké vyzbrojování bude urychleno; všichni potenciální sovětští agenti budou zlikvidováni „spojenými národy.“ Rusko na to musí pochopitelně reagovat: dnes označuje Pravda „sionismus za ‚nástroj amerického imperialismu‘ – zítra bude psát: ‚Americký imperialismus je nástrojem sionismu.‘“

A třetí nevyhnutelný následek: kolaps americko-židovských pozic na Blízkém východě a napříč islámským světem. Jelikož Rusko nemůže ustoupit ze své protižidovské politiky a Židovstvo ze své politiky protiruské – pro oba totiž není na světě jiného geopolitického nepřítele – Rusko se chťe nechtě spřáhne s islámem a *vice versa*. Nad operetním státečkem Izrael se stahují vskutku temná mračna, jak jeho milion obyvatel na březích mořích obklopuje 300 milionů mohamedánů, kterým právě – povzbuzen hrubou silou svých amerických lokajů – plivnul do

tváře. Americký golem je stále stejně veliký, hloupý a ochotný – nachází se však 5000 mil daleko. Izraelcům budou nadále přibývat vrásky a v tajnosti jsou oprašovány evakuační plány.

Čtvrtým neodvratným následkem bude oslabení americké pozice v Japonsku a během několik let dost možná budeme svědky konečného vypuzení amerických okupačních sil z japonských ostrovů. Už dnes mají vojáci rozkaz nosit na japonských ulicích mufti a s novou vlnou zintenzivnění ruské politiky směřující proti žido-americkému režimu ve Washingtonu automaticky dojde i povzbuzení aktivity v kruzích politicky uvědomělých japonských elit.

Nevyhnutelně *musí* nastat řada dalších událostí, na něž dnes v Kremlu nikdo ani nepomyslí. Některé z nich obyčejné a předvídatelné, jiné Nemyslitelné a sotva představitelné: jistá je jedna věc – kdo vyhlásí Židovi válku, brzy se octne v boji globálního rozsahu a narůstající zuřivosti; moc židovského státu-národa-rasy je totiž velice rozvětvená a vedení tohoto státu-národa-rasy provádí svou politiku ve vleku citů a nikoliv v souladu s rozumem – a podléhá tak různým posedlostem a *ideés fixes*.

Pro nás v Evropě představují procesy vítané vyčistění ovzduší. Nepřátelé sami sebe označili. Amerika ustupuje zpět na své právoplatné pozice zbrojíře a technika, výrobní linky světa a dodavatele lidského materiálu, pýchotního *kanónenfutru*, komukoliv, kdo umí zatáhnout za ty správné nitky – za První světové války to byla Anglie, za té Druhé Židovstvo. Co se Evropy týče, mohou židovští předáci klidně stáhnout hvězdy a pruhy a vyvěsit Davidovu hvězdu.

Bylo dosti pošetilé žádat Evropu, aby bojovala za Ameriku, velice hloupé vyzývat ji k „obraně sebe sama před bolševismem“ – pod vedením Frankfurtera, Lehmana a Morgenthaua – ale žádat Evropu k boji za vykořenění „antisemitismu“ v Rusku je zcela absurdní. Existuje snad Evropan – byť jen jediný – který by zareagoval na takovou výzvu? Dnes se však právě toto, bez jakékoliv zástěrky, stalo *raison d'être* protiruské koalice – Rusko totiž bylo předurčeno coby úhlavní nepřítel, jediný nepřítel, a prohnané rolnické vedení kremelských panslavistů nepodléhá ve své zahraniční politice lehkovážnosti.

Procesy usnadnily úkol Evropské fronty osvobození. Ta jako první varovala kontinent před zánikem v otroctví garantovaném spojenectvím údajně s Amerikou, ale ve skutečnosti *s kulturou-státem-národem-rasou* Židů.

Opakujeme naši výzvu Evropě: žádný Evropan nesmí bojovat s jedním nepřítelem Evropy ve prospěch nepřítele jiného – jediné za suverénní Evropu.

Evropa má jedinečnou úlohu – uskutečnit svůj Osud, což znamená vydobýt si znovu své svrchovanosti, znovu nalézt své určení, ustanovit Imperium a dát světa éru evropského řádu a míru. Při uskutečňování tohoto velkolepého a neodolatelného Osudu se stávají veškeré vnější události pouhým materiálem ke zpracování. Proto směrem dovnitř platí Londýnská proklamace stejně tak dnes jako v roce 1948 a stejně jako bude platit v roce 1960: „Ne, Evropa se o tuto zamýšlenou válku nezajímá o nic víc než o šarvátku dvou černošských kmenů v Súdánu.“

Závěrečná část článku Francise Parkera Yockeye: [What Is Behind The Hanging Of The Eleven Jews In Prague?](#) (1952) byla převzata ze stránek RADNAT (Radical Nationalism in Australia).